

Αρχιμανδρίτης Αυγουστίνος Μύρου - «Χάσαμε ένα διαμάντι» (Δρ Τσακαλίδης Γεώργιος)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 3 Ιανουαρίου, 2021

Την ώρα που χαράσσονται με δακρυσμένους οφθαλμούς οι γραμμές αυτές διαβάζεται η νεκρώσιμη ακολουθία του και κατεβαίνει το λείψανό του στον τάφο, που από χρόνια είχε ετοιμάσει στο μοναστήρι του, (Αγίου Νεκταρίου στο Παλιογράτσανο Κοζάνης), δίπλα στον τάφο του πατέρα του, π. Γεωργίου Μύρου. Η ψυχή μου είναι κατώδυνη, που, εξ αιτίας των σκληρών περιοριστικών μέτρων του Κορωνοϊού, δεν μπόρεσα να αποχαιρετήσω εκ του σύνεγγυς έναν εξαίρετο, καθόλα αξιοσέβαστο κληρικό, με τον οποίο συνδέομαι αδιάκοπα και αδιατάρακτα με αδελφική φιλία πενήντα έξι ολόκληρα χρόνια.

Θα μπορούσα να τοποθετήσω ως τίτλο του άρθρου τη φράση μιας κόρης μου, μόλις πληροφορήθηκε την αναχώρηση του π. Αυγουστίνου: «*Ορφανέψαμε*». Έτσι εξέλαβαν την κοίμησή του πολλοί πνευματικοί άνθρωποι της χώρας μας. Πώς αλλιώς να εξηγήσει κανείς ότι νεαρή μοναχή, που μαθήτευσε κοντά του, κλείστηκε στο κελί της και διάβασε όλο το ψαλτήριο και όλη τη νεκρώσιμη ακολουθία για ανάπαυση της ψυχής του! Πώς αλλιώς να εξηγήσει κανείς ότι ο **Δρ Μπούσιος Χαράλαμπος**, μέγας υμνογράφος της Αλεξανδρινής Εκκλησίας, του αποκαλεί «[Άγγελο, που πτερούγησε στον ουρανό](#)»! Πώς αλλιώς να εξηγήσει κανείς τους στίχους του Κοζανίτη Καθηγητή της Ιατρικής, **Γιάννη Κουντουρά**:

«...με χαρά σιγοκλαίμε

και γλυκά πρωτολέμε:

- Αυγουστίνε νεαρέ,

ο Θεός να ευλογήσει

το πετραχήλι του λόγου σου».

Ένας άλλος ιεροκήρυκας από την Αθήνα, ο **π. Δαυιήλ Αεράκης**, έγραψε: [«Κλείδωσε το ωραίο του μοναστήρι στο Παλιογράτσανο Βελβεντού και αναχώρησε για το Νοσοκομείο. Για τον αγνό πρεσβύτερο, ο πόνος του Νοσοκομείου έγινε ο προθάλαμος της χαράς του Παραδείσου»](#).

Είναι όντως πνευματική ορφάνια η αναχώρηση ενός καταξιωμένου πνευματικού πατέρα, του οποίου η παρουσία, η κατηχητική, κηρυκτική και ποιμαντική διακονία και η όλη κοινωνική δράση αποτελούσε εγγύηση πατρικής μέριμνας εντός της Εκκλησίας. Η [I. Μητρόπολη Σερβίων και Κοζάνης](#) στερείται της πατρικής μέριμνας ενός εξαιρετού κληρικού της, πράγμα που αναγνωρίζει ο σεβασμιότατος κ. Παύλος.

Ο π. Αυγουστίνος υπήρξε γόνος ευσεβών γονέων, του ιερέως Γεωργίου Μύρου και της πρεσβυτέρας Σταυρούλας, των οποίων το σπίτι ήταν πάντοτε ανοιχτό για φιλοξενία κάθε ξένου που θα επισκεπτόταν το ορεινό χωριό τους, το Παλιογράτσανο. Υπήρξε έξυπνος και επιμελής μαθητής, πρώτος στην τάξη του. Στις γυμνασιακές του σπουδές διέμενε στο οικοτροφείο των Σαράντα Μαρτύρων και υπήρξε είτε παραστάτης είτε σηματοφόρος. Πάντα πρώτος. Ποτέ δεύτερος.

Ταλαντούχος και ευφυής πρωταγωνίστησε σε θεατρικά έργα, τα οποία άφησαν άριστες εντυπώσεις. Είχε ο Παναγιώτης (αυτό ήταν το λαϊκό του όνομα) πολύ καθαρή άρθρωση και τέλειο χρωματισμό της φωνής του. Παρέσυρε τον θεατή και όταν έπρεπε να συγκινηθεί και όταν έπρεπε να γελάσει. Πολλοί καθηγητές του τον παρότρυναν να σπουδάσει θέατρο, στο οποίο ήταν βέβαιο ότι τον περίμενε λαμπρή σταδιοδρομία. Ο Παναγιώτης όμως είχε επιλέξει τη Θεολογία, με την οποία ήθελε να διακονήσει την ελληνική νεολαία. Πέρασε πρώτος στη Θεολογική Αθηνών και την αποπεράτωσε με άριστα.

Θυμάμαι ότι στα φοιτητικά μας χρόνια συνεργαζόμασταν με τον Παναγιώτη στη διανομή των δηλώσεων του μακαριστού Μητροπολίτη Φλωρίνης Αυγουστίνου στις εφημερίδες. Την περίοδο της δικτατορίας εκδήλωναν οι συντάκτες των εφημερίδων ζωηρό ενδιαφέρον για δηλώσεις του Φλωρίνης λόγω της κριτικής που ασκούσε ο Μητροπολίτης στην τότε εκκλησιαστική ηγεσία, αλλά και λόγω της απουσίας αντιπολιτευόμενου λόγου.

Ο Παναγιώτης σπούδασε όχι μόνο θεολογία, αλλά και φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Μετέβη κατόπιν στην Αγγλία για μεταπτυχιακές σπουδές, τις οποίες περάτωσε με master και διδακτορικό. Απ' όπου κι αν πέρασε άφησε άριστες εντυπώσεις και έδωσε την ορθόδοξη μαρτυρία του σε προτεστάντες και καθολικούς συμφοιτητές και καθηγητές.

Με την επιστροφή του στην Ελλάδα δόθηκε κυριολεκτικά στην κατήχηση και στο κήρυγμα. Οι κατηχήσεις και τα κηρύγματά του με τον μειλίχιο και τεκμηριωμένο λόγο, αλλά και με εμφανή τον άρτιο σχεδιασμό τους προσείλκυαν το ενδιαφέρον πολλών. Ήταν περιζήτητος ομιλητής. Χειροτονήθηκε διάκονος από τον Μητροπολίτη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιο και πρεσβύτερος από τον Ελασσόνο κ. Βασίλειο. Απ' όπου κι αν πέρασε ο κόσμος τον αγάπησε και τον ακολούθησε. Ήταν αγαπητός απ' όλους, επειδή διέθετε μια ανυπόκριτη αγάπη, την οποία αναγνώριζε εύκολα κανείς στα λόγια του και στη συμπεριφορά του.

Μεγάλη αδυναμία του ήταν το χωριό του, το Παλιογράτσανο. Ήταν το αγνό χωριατόπουλο, που δεν εύρισκε ανάπαυση στις πολύβουες πόλεις παρά στο ήσυχο χωριό του. Εκεί προτίμησε να χτίσει και το ησυχαστήριό του, του Αγίου Νεκταρίου. Ιδιαίτερα προσείλκυαν κόσμο οι εξομολογήσεις του, στις οποίες λάμβανε μέρος πλήθος κόσμου, πολλά νεαρά άτομα αναμένοντας υπομονετικά τη σειρά τους μέχρι και τις μεταμεσονύκτιες ώρες. Πολύ γρήγορα διαδόθηκε η φήμη της διακριτικότητάς του στην εξομολόγηση και οργανώνονταν εκδρομές με λεωφορεία από διάφορα μέρη της Ελλάδος με αποκλειστικό στόχο την εξομολόγηση πιστών. Το ορεινό και απομονωμένο χωριό του έγινε έτσι ευρύτατα γνωστό. Το επισκέπτονταν ακόμη και αλλοδαποί (Άγγλοι, Σουηδοί), που έδειχναν ενδιαφέρον να γνωρίσουν την Ορθοδοξία και διανυκτέρευαν στους περιποιημένους χώρους του μοναστηριού ή και στον πύργο που έχτισε τελευταία.

Στους καλοκαιρινούς μήνες μία Κυριακή του μήνα οργάνωνε συγκέντρωση οικογενειών και ανέπτυσε ειδικά θέματα που αφορούσαν στην χριστιανική οικογένεια. Ο γράφων είπε κάποτε σε κάτοικο του χωριού, που έζησε χρόνια στη Γερμανία: «οφείλετε πολλά οι Παλιογρατσανιώτες στον π. Αυγουστίνο, που ζωντάνεψε το χωριό με τις δραστηριότητές του». Εκείνος όχι μόνο το παραδέχτηκε, αλλά πρόσθεσε: «Μια φορά χρησιμοποίησα ταξί στην Κοζάνη και μόλις έμαθε ο οδηγός ότι είμαι από το Παλιογράτσανο δεν μου πήρε αγώγι για χατίρι του π. Αυγουστίνου, τον οποίο εκτιμούσε πολύ».

Εκεί όμως που φάνηκε ιδιαίτερα ευρηματικός ήταν η πρωτοποριακή στελέχωση του μοναστηριού. Πόθος τόσο δικός του όσο και του πατέρα του ήταν η επάνδρωση της μονής με μοναχούς. Δυστυχώς δεν αξιώθηκαν να τη δουν. Τι έκανε ο καλός ποιμένας; Παρότρυνε τους συνεργάτες του, τα πνευματικά του παιδιά, έγγαμους οικογενειάρχες, να προσφέρει ο καθένας διακονία στις διάφορες εργασίες του

μοναστηριού για δύο ημέρες κάθε μήνα. Έτσι και το μοναστήρι είχε κάθε μέρα δύο αναγκαίους διακονητές, που συμμετείχαν σε όλες τις ακολουθίες της μονής, αλλά και οι συνεργάτες του είχαν την ευκαιρία να ζήσουν για δύο ημέρες τον μήνα τη μοναστηριακή ζωή ως ένα είδος κοσμοκαλόγηρων. Προκειμένου μάλιστα να γνωρίσουν και οι νεότεροι τον ορθόδοξο μοναχισμό καθιέρωσε τριήμερα μαθητών Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης με διαμονή και διατροφή στους χώρους της Μονής.

Ευφυής και ταλαντούχος ο π. Αυγουστίνος ασχολήθηκε παρά το φορτωμένο ποιμαντικό έργο και με τη συγγραφή βιβλίων επιστημονικού (θεολογικού) και ποιμαντικού χαρακτήρα. Πιο γνωστό και διαδεδομένο είναι η «Αντίσταση της Αγάπης», που περιγράφει τη δράση του ιεροκήρυκα π. Αυγουστίνου Καντιώτη στην Κοζάνη την περίοδο της κατοχής. Γνώρισε τρεις εκδόσεις και διαβάζεται πολύ ευχάριστα ως ένα είδος συναξαρίου. Σε πολλές δεκάδες ανέρχονται επίσης [τα άρθρα του](#) πάνω σε επίκαιρα εκκλησιαστικά και κοινωνικά θέματα. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Μητροπολίτης Κοζάνης κ. Παύλος αυτόν όρισε ως **εκπρόσωπο της Μητροπόλεως του σε θέματα αιρέσεων και αντιαιρετικού αγώνα**. Οι εβδομαδιαίες εκπομπές του στο West-Chanel με τίτλο «Ορθόδοξη Μαρτυρία» συγκέντρωναν μεγάλο ενδιαφέρον και ικανό πλήθος τηλεθεατών.

Δυστυχώς το ακριβό αυτό διαμάντι της περιοχής μας, τις αντοχές του οποίου θαύμαζε κανείς, όταν διέσχιζε αποστάσεις ολόκληρες με τα πόδια ή όταν σκαρφάλωνε στα βουνά για να μαζέψει τσαϊ ή ρίγανη για το μοναστήρι του, δεν βρίσκεται πλέον ανάμεσά μας. Το χάσαμε. Και το χάσαμε μ' έναν μαρτυρικό για τον ίδιο τρόπο. Παρέμεινε έναν ολόκληρο μήνα διασωληνωμένος στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης, χωρίς τη δυνατότητα να τον επισκεφθεί κανείς. Αυτόν που δεν παρέλειπε να επισκέπτεται, να παρηγορεί, να ενισχύει και να κοινωνεί ασθενείς. Η κηδεία του λόγω των σκληρών μέτρων του κορωνοϊού έγινε σε ερημικές συνθήκες. Ευτυχώς τον τίμησαν με την παρουσία και συμμετοχή τους ο Μητροπολίτης κ. Παύλος, ο Πρωτοσύγκελος π. Χριστοφόρος, ο αρχιερατικός επίτροπος Βελβενδού π. Κωνταντίνος και ο διάκονος της Μητροπόλεως. Σε κανένα από τα εκατοντάδες πνευματικά του παιδιά δεν επιτράπηκε η συμμετοχή. Λίγο πριν τον διασωληνώσουν είχε παρακαλέσει: «*Ας περάσω μόνο εγώ όλη αυτή τη δοκιμασία του κορωνοϊού, αλλά κανένα από τα πνευματικά μου παιδιά*». Έτσι τον εισάκουσε ο Θεός και πέρασε μόνος τη δοκιμασία και αναχώρησε μόνος για τον ουρανό. Όχι όμως εντελώς μόνος. Τέσσερις ώρες μετά τη δική του αναχώρηση τον ακολούθησε ο πνευματικός του πατέρας, **ο ιερομόναχος π. Πανάρετος της μονής Γρηγορίου Αγ. Όρους**. Άλλο ένα διαμάντι κληρικού. Και αυτό από τη δική μας περιοχή, από το Βόιο. Προηγήθηκε ο πνευματικός υιός για να υποδεχθεί στον ουρανό τον πνευματικό του πατέρα. Μία ευλαβής ψυχή είπε: «Και οι δύο αυτοί -να μου το θυμάστε- θα ανακηρυχθούν μία ημέρα άγιοι». Αιωνία τους η μνήμη.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: kozan.gr)